

1) Ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι ἔνθ' ἄν.: Μὴν ἀλλαργεύης, ἅτι νὰ σοῦ πῶ Βυτίν. Τὰ πρόβατα ἀλλάργεψαν Ἡπ. Τόπου ταιόφ', τόπου ἀφίφ', ἀλλάργινι πούλν' π' τοῦ γόσμου (ἐκ παραμυθ.) Β.Εὔβ. Τὸ καράδι ὄλιου ἔκη ἀλλαργέγγουντα (τὸ καράβι ὄλο ἀπεμακρύνετο) Τσακων. Ἀλλάργεψε ἀποδῶ! (μετ' ἐμφάσεως. Συνών. φρ. φύγ' ἀπεδῶ! χάσου!) Ἀνδρ. Ἀλλάργεψε τώρα! Ἡπ. || Παροιμ. Οὔλα τὰ πούλλια ἀλλαργέουσιν κ' οἱ σπουργίτες ἀπομένουν (ἐπὶ τῶν μὴ τολμώντων νὰ ἀποδημήσουν πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης αὐτῶν, ἀλλὰ προτιμώντων νὰ δυστυχήσουν μένοντες εἰς τὴν πατρίδα) Λάστ. Ἄσμ.

Ὁ νεώτ-τερος κοντεύγει τῆς κ' ἐκείνη ἀλλαργεύγει κὶ ὅσα πούλλα κὶ ἂν τῆς μιᾶς, τίποτε δὲν πιστεύγει Ἡπ. Καὶ μετβ. ἀπομακρύνω Κέρκ.: Θὰ τὸν ἀλλαργέψω ἀπὸ κοντά μου. β) Ἀραιώνω τὰς κοινωνικὰς μετὰ τινος σχέσεις Ἡπ. 2) Ἀποδημῶ Ζάκ. Πελοπν. Συνών. ξενιτεύομαι.

Πβ. ἀλλάργάρω, ἀλλάργένω, ἀλλαργώνω.

ἀλλαργινά ἐπίρρ. Πελοπν.(Γύθ. Λακων. Μεσσ.)—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλάργινός.

Πόρρω, μακρὰν ἔνθ' ἄν.: Στεκότανε ἀλλαργινὰ Μεσσ.

ἀλλαργινός ἐπίθ. Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Βυτίν. Γοργυν. Γύθ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Οἶν. Τρίκκ. κ. ἄ.) —Λεξ. Βλαστ. ἀλλαργινὲ Τσακων. ἀλλαργενός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ μακρὰν εὐρισκόμενος, μακρινός, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἔνθ' ἄν.: Ἀλλαργινός συτζενής Τρίκκ. Ἀλλαργινός δρόμος Ἰθάκ. || Παροιμ. Ἀλλαργινός ὁ κῆπος, δωριανὰ τὰ λάχανα (ὅταν ὁ λαχανόκηπος κεῖται μακρὰν, τὰ ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κτήτορος συλλεγόμενα λάχανα εἶναι ὀλίγα, ἦτοι τὰ ἀνεπίβλεπτα πράγματα μικρὰν ὠφέλειαν προσπορίζουν εἰς τὸν κτήτορα αὐτῶν) Βυτίν.

Κοντακιανός τῇ φίλησε κὶ ἀλλαργινός τὴν πῆρε (ἡ ἐξαπατηθεῖσα κόρη δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς) Λάστ. || Ἄσμ.

Ξένος εἶμαι κ' ἦρχα τώρα ἀπὸ τόπ' ἀλλαργινό, τὰ σοκάκια δὲ γνωρίζω, κινδυνεύω νὰ χαθῶ

Κάρυστ.

Μάννα, δὲν εἶναι ξένος, μήτ' ἀλλαργινός, μόν' εἶν' ὁ γείτονας μας, εἶναι κοντινός

Πελοπν.

Ἀλλαργινή μου πέρδικα καὶ πλουμιστὴ τρυγόνα, θὰ στήσω βρόχια 'ς τὰ βουνὰ κὶ ἀντίβροχα 'ς τοὺς κάμπους Τσουμέρκ. Συνών. ἀλλάργαδινός, ἀλλάργος, μακρινός. Πβ. ἀλλαργωπός. 2) Ξένος Πελοπν. (Κορινθ.): Ἀλλαργινός ἄνθρωπος.

ἀλλαργογείτονας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλάργος καὶ τοῦ οὐσ. γείτονας.

Μακρινός γείτων: Ἄσμ.

Τὸ παιδί σου πάρεψες, γείτονα τὸ ἔκαμες, κὶ ὄχι κοδογείτονα, μόν' ἀλλαργογείτονα.

ἀλλαργοξορίζω Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα καὶ τοῦ ρ. ἔξορίζω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἀποστέλλω εἰς μακρινὸν μέρος οἶονεὶ ὥς εἰς ἔξοριαν: Ἄσμ.

Ἀνάθεμα κ' ἐτσὰ ζωὴ κὶ ἀποὺ τὴν πεθυμήση κὶ ἀποὺ 'χει θηλυκὸ παιδί καὶ τ' ἀλλαργοξορίση

(τὸ ὑπανδρεύσῃ εἰς μακρινὸν μέρος) Κρήτ.

Ἀλλαργοξωρισμένο μου, μήνα μου νὰ μαθαίνω, ἂν ἔχῃς τὴν ὑγείαν σου νὰ το καταλαβαίνω αὐτόθ.

Νὰ βρῶ πούλλια διαβατικά κὶ ἀλλαργοξωρισμένα Κάρπ.

ἀλλάργος ἐπίθ. Κρήτ. ἴαργκο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα, παρ' ὃ καὶ ἀλλάργο.

Ὁ μακρὰν εὐρισκόμενος, μακρινός ἔνθ' ἄν.: Ἐπῆγε 'ς ἀλλάργο μέρος Κρήτ. Ἡρθε ἀπ' ἀλλάργο δόπο αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κὶ ὠργίστηκέ μου ἡ μοῖρά μου κ' ἐκαταράστηκέ μου νὰ πορπατῶ 'ς τὴ ξενιθειὰ κ' εἰς τὸν ἀλλάργο γόσμο αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλλάργινός 1.

ἀλλαργοφάνταχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλλαργοφάδαχτος Σῦρ. κ. ἄ. ἀλλαργοσφάνταχτος Ἰων.(Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα καὶ τοῦ ἐπιθ. φανταχτός.

Ὁ μακρόθεν ἐμποιῶν καλὴν ἐντύπωσιν.

ἀλλαργώνω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα κατὰ τὰ εἰς -ώνω ρ.

Ἀπομακρύνομαι: Μὴν ἀλλαργώσης, γιατί ἔχουμε δουλειά. Ὅλο κὶ ἀλλαργώνεις, δὲ θέλεις νὰ κάτσης. Συνών. ἀλλάργάρω, ἀλλάργένω. Πβ. ἀλλάργεύω.

ἀλλαργωπά ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλλαργωπός.

Μακρὰν πῶς, κάπως μακρὰ: Δὲν εἶναι πολὺ κοντὰ τὸ χωριό, ἀλλαργωπά 'ναι. Ἀλλαργωπά 'ναι νὰ πάη κιάνεις ἐκεῖ πέρα.

ἀλλαργωπός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Ὁ κάπως μακρὰν εὐρισκόμενος. Πβ. ἀλλαργινός 1.

ἀλλαρμάρομαι ἀμάρτ. ἀλλαρμάρομαι Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allarmare*.

Ἐκπλήσσομαι, ταράσσομαι.

ἀλλαρμίζω ἀμάρτ. ἴαρμίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allarmare*.

Ἐνοχλῶ διὰ λόγων πειρακτικῶν: Μὲ ἴαρμίζ' οὐ πάτερ-ας -ου- μ' οὐλουένα. Τὸν ἴαρμίζαν τοῦ ἴαρμίζαν τοῦ πιδί, γι' αὐτὸ κὶ κεῖνον ὁ κώθ' κὶ ἔφ'γι. Ἐχουν νὰ γραιά, οὐλουένα ἴαρμίζ'.

ἀλλάρμισμα τό, ἀμάρτ. ἴάρμισμα Στερελλ.(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλλαρμίζω.

Ἡ διὰ πειρακτικῶν λόγων ἐνόχλησις: Δὲν τοῦ κόβ'ς, καημένοι, τοῦ ἴάρμισμα!

